

CATALUNYA RELIGIÓ

VERSIÓ EN PAPER | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 25 DE GENER DEL 2019 | Número 25

PÀG. 3 | JORDI LLISTERRI

Una gotera a la basílica

PÀG. 5 | ELOI ARAN

Posi'm un trifàsic eclesial, si us plau

PÀG. 7 | ANNA-BEL CARBONELL

Vides que no valen res

PÀG. 12 | MAPA INTERACTIU

Com acull l'Església els refugiats?

PÀG. 13 | DIÀLEG SANITAT I RELIGIÓ

Com influeix la religió en la donació d'òrgans?

PÀG. 16 | JAUME TRASERRA

Mor el canonista que va marcar
l'arquebisbat de Barcelona

PÀG. 18 | MUSEU BÍBLIC

Tarragona es consolida com a referència
de la difusió bíblica

PÀG. 21 | PÉREZ ESQUERDO

Si no resen, almenys que riguin

PÀG. 23 | LAICS CONSAGRATS

Qui són els salesians coadjutors?

PÀG. 25 | JORNADA IQS

La 'parresia', resposta contra la postveritat

**Montserrat relata com va afrontar
una denúncia d'abusos fa 20 anys | PÀG. 9**

PÒRTIC

Una comissió per revisar el passat. Una finestra per atendre les possibles víctimes. Confiar aquest treball a laics i experts en l'àmbit mèdic, social, legal. És el camí que ha escollit Montserrat per afrontar els casos d'abusos a menors que s'hagin produït en les activitats amb infants que ha aixoplugat el Monestir. És el camí que donarà credibilitat a les mesures de prevenció i persecució de la pederàstia en el món eclesial.

SUMARI

3 Panoràmica

Una gotera a la basílica, per Jordi Llisterrí
Posi'm un trifàsic eclesial, si us plau, per Eloi Aran
Vides que no valen res, per Anna-Bel Carbonell Rios

9-28 Actualitat

Montserrat relata com va afrontar una denúncia d'abusos fa 20 anys
Com acull l'Església els refugiats?
Com influeix la religió en la donació d'òrgans?
Mor el bisbe Traserra, el canonista que va marcar l'arquebisbat de Barcelona
Tarragona es consolida com a referència de la difusió bíblica
Si no resen, almenys que riguin
Qui són els salesians coadjutors?
Jornada IQS: "L'única resposta contra la postveritat és la 'parresia'"

29 Recull de premsa

Comissió de transparència a Montserrat - El pla de la Sagrada Família- El Papa a la JMJ

30 Agenda

Mística - Diàleg ecumènic i interreligió - Transhumanisme - La Candelera

31 La setmana a les xarxes

Una gotera a la basílica

Per Jordi Llisterra
a Laeto Animo

Ja em perdonaran la metàfora. Quan apareix una gotera en una basílica d'alt valor patrimonial, històric i espiritual hi poden haver diverses reaccions. Però una gotera no pot ser el motiu per tancar el temple, per expropiar-lo o, en un brot d'anticlericalisme exacerbats, per anar a cremar-lo.

Avui en qualsevol edifici d'alt valor patrimonial, una incidència demana la intervenció d'una llarga cua de tècnics, experts, pèrits, forenses, juristes, agents d'assegurances... Cal seguir una corrua de protocols que poden semblar carregosos i excessius però que estan pensats per protegir el patrimoni i, sobretot, les persones que en fan ús. Anant encara més enrere, cal ser conscients que les esglésies gòtiques no es van

fer amb plans d'evacuació i limitació d'aforament.

El canvi és fruit d'una nova cultura i sensibilitat que fa uns anys no hi era. Temps enrere, si apareixia una gotera, tothom tenia un amic manetes que ja t'ho arreglava amb una mica de ciment. I si el forat no s'anava fent gros, amb pedaços anàvem passant en espera que no arribés el dia que calgués fer una reforma de més abast. Ningú preguntava per les característiques del ciment o si el material a utilitzar era respectuós amb el patrimoni a preservar. O si a mig o llarg termini podia acabar sent perjudicial pel conjunt de l'edifici. Es tapava la gotera com es creia que era millor fer-ho.

Era una altra manera de fer les coses, que avui fa posar les mans al cap als experts en patrimoni. Portant l'exemple a un altre àmbit ben sensible, totes les colònies i campaments que s'organitzaven fa vint o trenta anys avui serien clausurades immediatament per qualsevol inspecció de la Generalitat. Els pares en fugirien esperitats i els responsables serien sancionats i inhabilitats pels segles dels segles per no complir els protocols. En canvi, els qui hi vam anar de colònies o de monitors fa trenta anys en instal·lacions bastant precàries no sembla que sortíssim pas gaire tarats, crec.

Tornem a les goteres. Avui el que caldria valorar és més la intenció del que es va fer en cada moment. No pas si es complien estrictament tots els protocols que ara vetllen per la protecció del patrimoni i de les persones. I que s'han de complir sense excepcions. Aquí és on hi ha casos i casos. No és el mateix si es va afrontar una

gotera en una basílica per on hi passa molta gent posant un cubell i resant perquè deixés de ploure, que arreglant el forat. O, encara millor, si es va aprofundir en el problema plantejant-se quina intervenció demanava l'edifici perquè no hi hagués més humitats.

Ni és el mateix esperar que el feligrès que s'ha mullat vagi a assecar-se al sol, que interessar-se per què li ha passat i com se'l pot ajudar mentre s'arregla la gotera.

També és d'esperar que en una gran basílica de massiva afluença i amb moltes cobertes i baixants, hi pugui aparèixer alguna gotera. O que hi hagi qui digui que hi havia una gotera on mai hi ha estat, mentre se'ls inundava la casa. O que una suposada gotera tingui més impacte.

Però el que és més greu no és una gotera. Que ho és. El més greu és la deixadesa, el

pensar que no passaria res, l'esperar que amb el temps ja quedaria tapada... mentre s'anava deteriorant l'edifici. I sobretot si no es va fer res fins que la teulada amenaçava a ruïna.

No mereix el mateix judici si es va afrontar el problema, es van prendre mesures preventives, no es va deixar a la intempèrie els feligresos i se'ls va demanar disculpes per si en algun moment no s'havia tingut prou cura de l'edifici.

Fins i tot en època de pluges, el conjunt d'una basílica no perd la seva bellesa per una gotera. És el que penso quan veig el **seguiment** que hi ha hagut els darrers anys en una basílica tan significativa com la de Montserrat.

Posi'm un trifàsic eclesial, si us plau

Per Eloi Aran
a Betel. Arquitectura, Art i Religió

Fa temps un catequista m'explicava que, per parlar del Misteri de la Trinitat a un grup de confirmació, va fer una maionesa; tot donant a entendre com tres elements (l'ou, l'oli i la sal) es fusionaven en una mateixa cosa. Al cap d'un temps es va produir l'efecte de "vampirització", on el mitjà es menja el contingut, i els nois només recordaven aquella sessió "de la maionesa", però la Trinitat havia desaparegut. El mateix pot passar amb el "trifàsic eclesial" d'avui, així que vagi com avís el que acabo d'explicar.

Aquestes línies són una reflexió sobre tres elements que fan anar de corcoll als arquitectes que tenen encàrrecs de reforma d'esglésies: la posició i significació del mobiliari litúrgic (seu, altar i ambó). I ho faig arran de

la lectura del llibre "**Espacio celebrativo**", de **Bernardino Ferreira da Costa**, publicat recentment pel CPL. Si algun arquitecte es troba que ha de reflexionar sobre la posició d'aquests elements i necessita una "classe ràpida però aprofundida" sobre la temàtica, la millor cosa que pot fer és llegir aquest llibre elaborat, ni més ni menys, per un doctor en litúrgia i abat del monestir benedictí de Sineverga, a Portugal.

La primera cosa que cal afirmar i qüestionar alhora és la mera "funcionalitat" d'aquests mobles. La seu, l'altar i l'ambó no són meres escultures, ni objectes de disseny; són mobles litúrgics que tenen una tasca a realitzar que està molt ben definida en els documents eclesials. Cal poder llegir des de

l'ambó; cal poder seure a la cadira; cal poder entaular-se a l'altar. I cal que cada element tingui el seu propi espai i ambient per tal de poder ser reconegut com a "lloc litúrgic", sense que un passi per damunt de la resta (per exemple, posar la seu davant l'altar).

A partir d'aquí, un cop assegurada la seva funcionalitat per la celebració, és quan entra en joc la gràcia i la creativitat de l'arquitecte i/o artista per aconseguir una altra cosa ben complicada: que un moble d'una església-lloc sigui figura, semblança o analogia, de l'Església-comunitat i, en definitiva, sigui un element mistagògic que comuniqui l'actor principal, que és el Crist. Això s'aconsegueix tant en el propi disseny del

moble com en la disposició que aquests tres elements tinguin en l'espai assembleari.

Aquí és on entra en joc la suggestiva lectura del llibre citat i que m'ha aportat força llum i preguntes. Per exemple, conec del cas d'una capella fonda, o "del Santíssim", on es va reciclar un altar lateral per posar-lo com altar central de la capella (ja que l'altar original va restar encastat al retaule marmori del fons de la mateixa). A part de que aquest altar actuava com a barrera entre la comunitat i el president de la celebració, al donar la volta hom veia que estava buit i no tenia "cul". Bé, l'autor indica que un "bon altar" ha de tendir a una forma quadrada i que totes les cares tenen igual importància;

és a dir, que no es pot aplicar allò de "Dios lo ve" fent referència a un conegut llibre de reflexió sobre l'arquitectura. Si l'altar-taula ha de facilitar la participació i comprensió del Sant Sopar no ajuda gaire que hi hagi un davant i un darrera.

Valgui aquest exemple com invitació a la lectura del llibre i ajudi a qui pertoqui a qüestionar si aquests tres elements tenen la relació escaient en les nostres "sales de festa", perquè també depèn d'aquest "trifàsic", entre d'altres coses, que es pugui entendre i viure què és una església i/o l'Església.

Vides que no valen res

Per Anna-Bel Carbonell Rios
a Sini

Ara són els hondurenys, però no oblidem els sirians, els sud-africans, els roghinyes, els mena, i tants d'altres d'una llarga llista, de diferents països i continents. Persones amb vides que per als seus governs, els seus veïns, les seves famílies, els seus conciutadans, no valen res! Caminen jornades i jornades, naden o s'esfondren en barcasses perduts en alta mar, s'enganxen sota els camions, es venen sense ser-ne massa conscients a màfies que els prometen seguretat.

Migrar, concepte tècnic per anomenar el desplaçament d'un lloc d'origen a una altra destinació. Migren les aus, els peixos, els mamífers... I també els humans.

La migració animal és generalment recurrent, és a dir, els animals cerquen un hàbitat

confortable de manera temporal, podríem dir que són moviments amb retorn, estacionals i reiteratius, amb un punt d'origen i un de destí, i sembla que el procés està escrit en la genètica animal.

En el cas dels humans ens trobem davant d'algunes notables diferències. La primera i principal és que es tracta d'un acte condicionat per la supervivència personal i les condicions de vida en el lloc en què estem, que comportarà un canvi de residència habitual. En segon lloc, l'ésser humà que migra no té una ruta definida, ni tant sols un destí clar, ja que malgrat afrontar-la com a camí cap a un lloc concret, el fet que estigui subjecte a una sèrie de factors externs que no podem controlar (mitjà de transport, transportadors, fronteres, agents duaners,

rutes mafioses, permís de residència, permís de treball...) la revesteix d'una gran pàtina d'incertesa que, per desgràcia, molts cops acaba en la mort.

Actualment hi ha més de 190 milions de persones que viuen o malviuen fora dels seus països d'origen. Terminològicament podem parlar d'immigrants, d'emigrants, de refugiats, d'apàtrides o de demandants d'asil. En definitiva, migrants. Tots ells persones com nosaltres però que s'han vist forçades a marxar de casa seva, o s'han sentit expulsats del país que no els considera ciutadans, emprenent un viatge cap el desconegut, cap a països on creuen que seran acollits, que seran benvinguts i els respectaran, trobaran una feina, un sostre, educació pels seus fills i filles i accés a la sanitat. La realitat, que desconeixen, acostuma a ser una altra de molt més trista i vergonyosa. La desesperació els ha abocat a

una sortida forçada, a la recerca d'una nova llar, d'una nova vida, en una nova ciutat, en un nou país, que esperen que els accepti. Ignoren, però, que no els estem esperant, que no els acollim, sinó que ens els trobem a les nostres fronteres, a la porta de casa nostra i, sovint, massa sovint els barrem el pas amb falses excuses i legalitats.

Ens manca una pregunta sincera: Què faríem nosaltres? ¿Qui no marxaria d'una ciutat que viu sota les bombes, fugiria de la fam i la sequera extremes, o d'un país on no pot guanyar-se la vida i es malviu misèrrimament, del règim polític autoritari que et persegueix, de la violència, dels segrestos i violacions, dels narcotraficants, de les pandèmies, de les amenaces de mort, dels desastres naturals...? Responguem sincerament.

Mirem imatges del seu patiment, ens horritzem escoltant les seves històries, al-

cem la veu davant les barbàries comeses pels seus països d'origen, però no els acollim. Perdem el temps etiquetant-los, classificant-los segons estereotips i prejudicis injustos que sols obeeixen a la nostra por, i oblidem el més important: Són persones com nosaltres, amb dret a viure dignament i ser feliços, veure créixer els seus fills i filles i envellir plegats. Els mou l'instint natural de supervivència davant del dolor, la impotència, la ràbia, la incomprensió, la mort i la violència. Les seves vides valen tant com les de qualsevol altre persona, tot i que el sentiment que els envaeix és que les seves vides no valen res perquè el món els silencia, els escarneix reduint-los a una xifra més econòmica, els observa com un problema amb un estrany logaritme sense solució.

Montserrat relata com va afrontar una denúncia d'abusos fa 20 anys

L'Abadia de Montserrat ha fet públic un comunicat en el qual relata amb tot detall una denúncia d'un cas d'abusos de fa més de 20 anys. La presumpta víctima, Miguel Ángel Hurtado, i la seva família, han tingut

durant aquests anys una atenció constant de la comunitat i concretament amb l'abat, Josep M. Soler. Tot i que la presumpta víctima no ha presentat fins ara cap denúncia, fa temps que lidera una campanya pública

contra els abusos a l'Església catòlica i recentment ha contactat amb diversos mitjans de comunicació per explicar els detalls seu cas. Aquest és el text de l'Abadia de Montserrat en el qual detalla com van gestionar l'acusació contra un germà de la comunitat que va morir fa deu anys.

COMUNICAT DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

Davant els fets exposats pel Sr. Miguel Ángel Hurtado a diversos mitjans de comunicació en els quals acusa d'abusos sexuals un monjo de Montserrat, la comunitat benedictina vol expressar el següent:

1. Montserrat condemna rotundament qualsevol tipus d'abusos realitzats a menors i se solidaritza amb totes les víctimes i el dolor que pateixen. Igualment, vol fer públic de nou el seu compromís per lluitar en contra d'aquestes actuacions tan execrables, especialment en el si de l'Església.

2. Els fets relatius a abusos deshonestos (tocaments) que denuncia el Sr. Hurtado es remunten a l'any 1998. Tenia 17 anys i formava part del Servei Escolta de Mont-

serrat, el responsable del qual era el G. Andreu Soler.

3. En el moment en què el Sr. Hurtado posà els fets en coneixement d'un membre de la comunitat se li proposà que ho expliqués al P. Abat. Tot i que no ho va fer, s'inicià una investigació interna dins del monestir per aclarir els fets.

4. L'any 2000 fou elegit abat el P. Josep M. Soler. Aquest mateix any, va rebre una carta de la mare del Sr. Hurtado on li explicava els fets i immediatament el P. Abat hi contactà per telèfon per expressar-li la voluntat de parlar amb el seu fill. En aquest sentit, el P. Abat envià una carta al Sr. Hurtado demanant-li de poder parlar amb ell per a poder tenir la informació personalment, tot manifestant la seva voluntat de continuar investigant per arribar a conèixer tota la veritat.

5. El G. Andreu Soler va donar sempre una versió diferent dels fets. Tot i això, com a mesura preventiva, a finals del 2000, el P. Abat el va apartar de tota activitat pastoral i de contacte amb joves i el va destinar a la casa dependent del Miracle.

6. L'any 2003 el Sr. Hurtado envià una carta al P. Abat on afirmava que després d'haver-ho parlat amb la seva família no volien denunciar els fets, que no volia mantenir encara una entrevista amb el P. Abat i demanava un ajut econòmic per pagar la seva teràpia psicològica, la de la seva mare, a més de fer una aportació econòmica a una entitat d'ajuda als joves que han sofert abusos (ECPAT).

7. El monestir, per tal d'ajudar el Sr. Hurtado, li donà el suport econòmic que demanava. Degut a què el Sr. Hurtado encara no volia mantenir cap entrevista amb el P. Abat, la gestió del pagament es va fer a través de l'advocat del monestir i l'advocada del Sr. Hurtado. La quantia total fou de 8.600 euros, que incloïa també els honoraris de la seva advocada.

8. En els anys següents hi va haver diverses trucades telefòniques entre el monestir i la família del Sr. Hurtado per interessar-se per la seva evolució.

9. L'any 2004 el P. Abat va poder mantenir la primera entrevista personal amb el Sr.

Hurtado, en la qual li va demanar novament perdó pel mal que se li hagués pogut causar i es continuava posant a la seva disposició per tot el que pogués necessitar. El Sr. Hurtado va marxar agraït.

10. El G. Andreu Soler va morir l'any 2008, després d'haver retornat a la infermeria de Montserrat per malaltia greu.

11. El Sr. Hurtado tornà a contactar amb el monestir l'any 2011 i s'entrevistà de nou amb el P. Abat Josep M. Soler. Com ja havia fet anteriorment, el P. Abat li manifestà que es posava a la seva disposició.

12. L'any 2015, el Sr. Hurtado contactà de nou amb el P. Abat i en l'entrevista personal que mantingueren li expressà el seu malestar per un llibre del 2007 promogut pels antics membres del Servei Escola de Montserrat i publicat per l'editorial de l'abadia. Un dels autors d'aquest llibre era el G. Andreu Soler i s'hi elogiava la tasca educativa de l'entitat. El P. Abat li demanà disculpes i li explicà que les publicacions funcionen autònomament de manera que va tenir coneixement de la publicació

del llibre amb posterioritat. El Sr. Hurtado demanà que es retirés aquesta publicació, petició a la qual el P. Abat va accedir. En aquesta reunió el Sr. Hurtado va retornar al P. Abat els diners de l'ajut econòmic que se li havia donat, dels quals se'n feu donatiu a la Fundació Vicki Bernadet i a la Creu Roja.

13. A principis de 2016, el P. Abat Josep M. Soler va escriure una carta al Sr. Hurtado per informar-lo de les mesures preses arran de la darrera conversa ja que s'havien retirat del mercat tots els llibres que encara hi havia d'aquesta publicació.

14. L'any 2016, en una entrevista personal, el P. Abat va informar d'aquesta situació en a la Congregació per a la Doctrina de la Fe, institució responsable d'aquests afers a la Santa Seu.

15. El monestir es vol reafirmar en la condemna més absoluta dels abusos comesos contra menors, expressa el seu total suport a les víctimes i la seva ferma voluntat d'actuar amb total transparència. Vol manifestar també que, malgrat que el G. Andreu Soler va donar sempre una versió diferent dels fets de la del Sr. Hurtado, les actuacions del monestir sempre han estat mogudes pel desig d'ajudar el Sr. Hurtado i d'estar al seu costat. Així mateix, el monestir expressa que no té coneixement de cap altra denúncia contra el G. Andreu Soler i demana perdó per tot allò en què no haig pogut estar a l'alçada de les expectatives.

Montserrat, 19 de gener de 2019

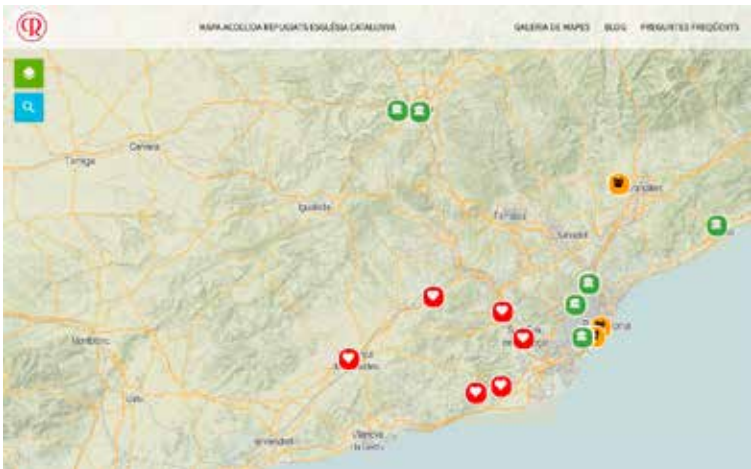
Com acull l'Església els refugiats?

La foto que il·lustra l'article va ser segon premi del *World Press Photo l'any 2015*. És el retrat d'una pastera italiana plena fins a desbordar de migrants que fugien del seu país d'origen. Malgrat que la crisi migratòria i l'arribada de refugiats ja no copen les portades dels mitjans com abans, continuen arribant persones empeses a fugir de les seves llars a causa de guerres, persecució o desastres naturals. A la Unió Europea viuen al voltant d'un milió de refugiats reconeguts. Representen el 7% del total mundial i equivalen al 0,2% de la població dels 28 països. L'any 2013 el papa Francesc feia una crida a tota l'Església perquè posés a l'abast de migrants i refugiats espais eclesials buits. Quina és la resposta que l'Església catalana ha donat als refugiats?

El mapa recull una vintena de punts d'acollida de refugiats. Pisos, cessió d'espais, rehabilitació d'edificis, acollida puntual o de llarga durada, serveis de menjador, formació o acompanyament. Són diversos els serveis que l'Església catalana ha invertit i

posat a disposició del col·lectiu de refugiats a diferents poblacions de diferents bisbats amb seu a Catalunya. Així es troba acollida a diferents barris de Barcelona ciutat, de Manresa, Mataró, Arenys de Mar, Lliçà d'Amunt, Gelida, Gavà, Vilafranca del Penedès, Molins de Rei, Viladecans o inclús a Andorra, a Sant Julià de Lòria.

Algunes congregacions i ordes religiosos fa temps que acullen refugiats, altres institucions han aprofitat serveis que ja existien per a migrants nous i els han adaptat a les necessitats de les persones refugiades, i d'altres treballen intensament també per al col·lectiu dels MENA, els Menors No Acompanyats. Hem plasmat en un mapa tots aquells llocs on sabem que s'acullen refugiats, bé sigui cedint pisos, habitacions o oferint serveis concrets. De ben segur que n'hi ha més. Si teniu més informació al respecte podeu fer arribar la informació al correu redaccio@catalunyareligio.cat

Com influeix la religió en la donació d'òrgans?

El món sanitari i el món religiós. A priori podria semblar que són dos mons que no tenen res a veure o si més no dos mons allunyats, però el projecte 'La donació d'òrgans, una mirada cultural i religiosa', ha evidenciat com aquesta interlocució és positiva i molt necessària.

La llei espanyola de donació és de consentiment presumpte, és a dir, tothom és donant si en vida no ha expressat el contrari. En condicions reals, però, no es realitza l'extracció dels òrgans sense el consentiment expressat per la família del difunt, i cultura i religió s'utilitzen, en alguns casos, com a motiu de no acceptació de la donació per part de les famílies dels possibles donants.

El cicle, un dels projectes seleccionats en la darrera convocatòria impulsada per "la Caixa", ha comptat amb la feina i col·laboració de la Direcció General d'Afers Religiosos de

la Generalitat de Catalunya, i ha presentat les seves conclusions aquest dimecres al Palau Macaya de Barcelona.

"Fins ara no es coneixien els posicionaments de les confessions religioses sobre el tema de la donació d'òrgans", ha afirmat **Marcel·lí Joan**, director general d'Afers Religiosos, la nostra societat és plural, ha recordat, i "cal preservar la llibertat religiosa en tots els aspectes de la vida".

Jorge Twose, de l'Organització Catalana de Trasplantament, ha explicat el funcionament del projecte. El cicle ha comptat amb cinc tallers que corresponien a diferents tradicions religioses, com un taller dedicat al catolicisme, un altre a altres confessions cristianes, a l'islam, al judaisme, o el darrer, dedicat a les religions orientals. "Necessitem de la confiança de la gent per seguir creixent en donacions", ha relatat, ja que "l'únic trac-

tament mèdic que necessita de la solidaritat de les famílies és el trasplantament”.

David Paredes, coordinador de Trasplantaments de l'Hospital Clínic de Barcelona, ha desgranat la importància del projecte dut a terme. “Les religions són part de la vida”, ha expressat, “cal crear confiança i aquesta es dona quan coneixem a la família donant”. “Si entenc la seva religió”, ha recordat, “entenc les seves decisions”. Conèixer la família, per a ell, “és el camí, la clau”.

Paredes afirma que actualment en el món sanitari es viu un model de reciprocitat entre metge i pacient. Ja s'ha superat el model paternalista i també el model de pacient exigent, “m'has de curar perquè per això pago”. Paredes remarca com en la donació i el trasplantament totes les religions coincideixen en la bona acció que representa.

Joan Hernández, director del Grup de Treball Estable de les Religions (GTER), ha explicat breument alguns conceptes complexos associats a les confessions religioses. En aquests seminaris, expliquen, quasi tots els membres de diferents religions manifestaven conèixer algú trasplantat. Hernández,

recorda, però, que cal recordar que inclús dins de cada religió existeixen matisos, tot i que hi ha també coses comunes en totes les confessions.

Davant la donació d'òrgans, ha enunciat Hernández, hi ha tres postures possibles. “Ser un donant convençut, no voler ser-ho, o no saber o no haver-se plantejat aquesta qüestió. “Aquests seminaris que s’han fet

anaven destinats precisament a aquest últim col·lectiu”.

Els aspectes comuns a totes les religions són “que la vida és sagrada, que salvar una vida és el millor que un pot fer, que donar un òrgan és l'acte més noble i espiritual que hom pot fer, i que ha de ser, però, un acte generós i autèntic, ha de brollar del cor, sense esperar cap recompensa”. Per a les religions

la donació “és l'acte de concretar l'amor envers els altres i un acte de justícia”, un acte d'amor. Les comunitats religioses participen sovint dels moments vitals personals.

Alhora, Hernández també ha explicat algunes pors i neguits derivats de les dinàmiques religioses. Hi ha moltes religions que distingeixen la donació en vida o un cop mort. La donació en vida es considera una postura més fàcil ja que després de mort “la cosa és més complexa”.

El mateix concepte de mort és diferent a cada tradició religiosa. Hernández ha posat com a exemple aquelles tradicions que creuen en la resurrecció o reencarnació. “Com afecta a la meua reencarnació o al meu trànsit?”, es pregunten moltes d'elles.

També cal tenir en compte que hi ha religions que contempen diferent quan un mor. “Algunes distingeixen entre mort cerebral i mort cardíaca”, i sovint la mort

“es considera un procés, no un fet, i no es dona de cop i volta”.

Així, algú podria preguntar-se: “Les religions accepten la donació d'òrgans?”. Hernández conclou afirmant que “totes les religions entenen la donació com un acte d'amor, coincideixen en què la vida és sagrada i que cal una dignitat també per al cos”. Això sí, on tots coincideixen, sigui el món religiós o sanitari és que sovint les religions “són presents i acompanyen en moments vitals de la vida, com en el cas de la mort”, i que això mereix un coneixement específic.

Amb aquesta voluntat s'editaran uns tríptics amb l'A, B, C, de la donació d'òrgans segons cada tradició religiosa, i existeix la voluntat d'arribar a generar un guia específica per als professionals sanitaris que ajudi a comprendre més les possibles complexitats sobre el tema.

Mor el bisbe Jaume Traserra, el canonista que va marcar l'arquebisbat de Barcelona

Aquest divendres ha mort el bisbe **Jaume Traserra**, que va ser bisbe de Solsona i abans auxiliar de Barcelona. Canonista, abans d'aquesta etapa episcopal, va ser un personatge clau a l'arquebisbat de Barcelona durant l'etapa del cardenal **Narcís Jubany**.

El funeral se celebrarà aquest dissabte a les 16h. l'església parroquial de Sant Esteve de Granollers, la seva població natal i on residia des de la seva jubilació el 2010.

Jaume Traserra i Cunillera va néixer el 1934 a Granollers. Va fer estudis eclesiàstics de filosofia, teologia i es va doctorar en Dret Canònic per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. També va fer els estudis de

Filosofia i Lletres i Dret a la Universitat. Va ser ordenat sacerdot el 19 de març de 1959.

A la cúria diocesana

Home amb una gran intel·ligència, va ser professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Però ho va combinar amb diverses responsabilitats a la cúria diocesana de l'arquebisbat Barcelona. Va ser jutge del Tribunal Eclesiàstic i el 1972 el cardenal Narcís Jubany el va nomenar secretari-canceller de l'arquebisbat, responsable dels afers administratius i jurídics de la diòcesi. El 1987 Jubany el va designar vicari general de Barcelona, la seva mà dreta en l'organització diocesana, substituint **Lluís Martínez Sistach** quan va ser nomenat bisbe auxiliar de Barcelona.

Era una persona amb una amplíssima i refinada cultura. Tot i demostrar un caràcter aparentment distant i jurídic, des de la cúria també es va guanyar l'estima i l'admiració de molts capellans. Sempre es va moure en un segon pla, però els més de vint anys que va exercir les màximes responsabilitats organitzatives a la diòcesi van marcar l'arquebisbat de Barcelona.

De Barcelona a Solsona

Amb l'arribada de l'arquebisbe **Ricard Maria Carles** a Barcelona, es va mantenir com a persona clau en el govern episcopal. El 1993 Carles el va promoure com a bisbe auxiliar de Barcelona, nomenament que va coincidir amb el de **Joan-Enric Vives** i **Pere Tena**, dos anys després del nomenament de **Joan Carrera** i **Carles Soler Perdigó**. Els cinc bisbes auxiliars van fer equip de govern amb el cardenal Carles, encarregant-se de les diverses demarcacions territorials en la qual es va dividir la diòcesi. Traserra es va encarregar d'un sector de la ciutat de Barcelona. El 1995, però, la moderació de la Cúria va passar al bisbe Joan Carrera. Va ser també canonge de la Catedral de Barcelona entre 1986 i 2001 i, ja com a bisbe, degà del capítol catedralici entre el 1994 i el 2000.

Finalment, Traserra va ser apartat del govern de Barcelona i va ser escollit bisbe de Solsona per succeir al popular **Antoni Deig** el 2001. Un perfil personal i pastoral molt diferent a Deig i a bona part del clergat de Solsona, però que assegurava un bisbe català a Solsona.

El 2010, en complir els 75 anys, va ser rellevat com a bisbe de Solsona però va poder influir en l'elecció del seu successor, l'actual bisbe **Xavier Novell**. Un jove capellà de la mateixa diòcesi, que havia estat secretari de Traserra canceller de la diòcesi.

Què pensa el bisbe Traserra

Poc amic dels mitjans de comunicació, va centrar la seva producció intel·lectual en el món del dret canònic amb la tesi doctoral *La tutela de los derechos subjetivos frente a la administración eclesiástica* (1972) o el llibre *Las fundaciones pías autónomas* (1985). Però coincidint amb la seva jubilació va presentar als periodistes el llibre *Escrits Pastorals*, amb totes les cartes pastorals i exhortacions puntuals que va escriure com a bisbe de Solsona i algunes homilies.

Jaume Traserra explicava que “tota la Sagrada Escripura es pot resumir en el verset 20 del capítol tercer de l'Apocalipsi: ‘Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi’. I assegurava que “El que pensa el bisbe Traserra es pot trobar en aquestes 400 pàgines”.

Després de la seva jubilació va continuar residint a la casa familiar situada davant de la porxada de Granollers, població amb la qual sempre va mantenir els vincles i la col·laboració pastoral amb la parròquia de Sant Esteve on es farà el funeral.

Amb la mort del bisbe Jaume Traserra, també desapareix un dels bisbes que va participar en el **Concili Provincial Tarraconense** de 1995. Dels bisbes que van formar part d'aquest esdeveniment per renovar l'Església a Catalunya, actualment només queda en actiu Joan-Enric Vives i els ja emèrits Carles Soler i Lluís Martínez Sistach.

Tarragona es consolida com a referència de la difusió bíblica

El Museu Bíblic de Tarragona es consolida com un centre de difusió bíblica. Aquest dilluns es va inaugurar un nou espai al pati del museu, ara recuperat, amb un conjunt escultòric amb Abraham, Sant Pau i Sant Fructuós, entre diverses mostres de la vegetació que apareix en els relats bíblics.

L'ànima del projecte i director del Museu, **Andreu Muñoz**, va explicar en la presentació com el conjunt d'estàtues es disposen de manera que permeten exposar el relat de la Salvació que els dona sentit. Entre altres elements, les petjades a terra que senyalen el lligam entre elles i el sortidor d'aigua en el centre del recinte que evoca la figura de Jesucrist.

Des del punt de vista pedagògic, el jardí també permet que es puguin veure 13 espècies vegetals ben presents a la Bíblia però que avui ens costa reconèixer. Per exem-

ple, una mostassa, que tothom coneix de la paràbola però que difícilment s'hi sap posar forma.

Tarragona també guanya amb patrimoni cultural amb les escultures de **Bruno Gallart**. L'artista ha col·laborat en diversos projectes de **Josep Maria Subirachs**. De fet, l'escultura de Gallart que ara estarà a Tarragona havia estat concebuda inicialment per la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

Cultura bíblica, valors comuns

L'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, va beneir el nou espai. També van intervenir l'alcalde de Tarragona, **Josep Fèlix Ballesteros**, i el director general d'Afers Religiosos, **Marcel·lí Joan**. Els dos van destacar el valor cultural que també té la Bíblia. Joan va insistir en la importància que "tothom es pugui apropar a la Bíblia per conèixer

la seva influència humanística, cultural o artística". I Ballesteros va insistir en la necessitat de "reconèixer les arrels cristianes de la nostra societat de les que no ens hem d'avergonyir".

Andreu Muñoz va remarcar que l'objectiu és "difondre els valors bíblics a la societat", especialment aquells que "són valors comuns amb altres confessions".

Noves relíquies de Sant Fructuós

La inauguració es va fer coincidint amb la festivitat dels màrtirs Sant Fructuós, Sant Auguri i Sant Eulogi, martiritzats a Tarragona el 21 de gener del 259. Com cada any la celebració es va iniciar al matí amb la lectura de les actes del martiri a l'amfiteatre romà de Tarragona, el mateix espai on va ser martiritzat l'arquebisbe de Tarragona i els seus diaques fa 1760 anys.

A la tarda, després de la inauguració al Museu, es va celebrar una eucaristia a la Catedral, sustentada amb la solemnitat que hi dona el cor i l'orquestra de la basílica. En l'homilia, l'arquebisbe Pujol va recordar el pròxim 23 de març se celebrarà la primera beatificació a la Catedral de Tarragona, la del metge d'Arbeca **Marià Mullerat**. Des de Sant Fructuós fins al beat Mullerat, l'arquebisbe va remarcar que "són màrtirs que van morir per professar la fe cristiana" i "no per les seves idees o per seguir un personatge".

La celebració va estar presidida per les relíquies de Sant Fructuós que custodia la catedral, situades en una urna sota l'altar. Però al final de l'acte l'arquebisbe Pujol va entregar a la parròquia de Sant Fructuós de Tarragona unes noves relíquies del sant.

L'any 714, coincidint amb l'arribada dels sarraïns a Tarragona, les relíquies de Sant Fructuós van ser traslladades pel bisbe **Pròsper** a prop de Gènova, on encara es conserven. Ara, l'arquebisbe de Gènova ha fet una nova donació a Tarragona perquè també es puguin venera a la parròquia que està dedicada al bisbe màrtir de la ciutat.

Aquest any la celebració va comptar amb la presència de l'arquebisbe **Teòfil**, responsable de la comunitat ortodoxa romanesa a Espanya i Portugal. L'arquebisbe ortodox va agrair el suport que dona l'església catòlica a Tarragona a la comunitat ortodoxa, que fa anys que els ha facilitat espais per les seves celebracions i per l'atenció espiritual de la comunitat romanesa.

Al final de la celebració, l'arquebisbe Teòfil va entregar a l'arquebisbe Pujol una creu de sant Fructuós en senyal d'agraïment. També va adreçar unes paraules recordant "que la persecució de l'Església no ha cessat els nostres dies".

Ofrena a Vidal i Barraquer

D'altra banda, aquest any la celebració de Sant Fructuós també ha tingut ben present al cardenal **Francesc d'Assís Vidal i Barra-**

quer, que també va patir el seu "martiri" morint exiliat a Suïssa fa 70 anys.

Abans de la missa es va fer una ofrena floral a la seva tomba amb l'arquebisbe Pujol i l'alcalde de Cambrils, **Camí Mendoza**, i l'alcalde Ballesteros i el director general Marcel·lí Joan. A més dels canonges de la Catedral, hi van participar familiars del cardenal. L'ofrena se suma a les desenes d'actes que s'han celebrat durant l'Any Vidal i Barraquer impulsats per l'Ajuntament de Cambrils, el seu poble natal.

L'arquebisbe Pujol, en l'etapa final del seu episcopat a Tarragona, va remarcar el pes que representa "ser successor de Fructuós, de Pròsper o de Vidal i Barraquer".

Si no resen, almenys que riguin

“L’alegria cristiana està acompanyada del sentit de l’humor, tan destacat, per exemple, en sant Tomàs Moro, en Sant Vicenç de Paül o en sant Felip Neri. El mal humor no és un signe de santedat”. Així ho diu el papa **Francesc** en el número 126 de la seva exhortació apostòlica sobre l’alegria de la santedat *Gaudete et Exsultate*. Aquest document ha estat el tema de la Jornada de Qüestions Pastorals de Castelldeusa que organitza des de fa 54 anys el centre sacerdotal Rosselló de l’Opus Dei.

Els dos dies de les sessions que s’ha fet el 22 i 23 de gener s’ha dedicat a diverses reflexions sobre el sentit d’aquesta alegria que proposa el papa Francesc. Una de les sessions de dimecres al matí s’ha dedicat a la “Transmissió de l’alegria i bon humor”.

Qui ha parlat més del bon humor ha estat el periodista **Xavier Pérez Esquerdo**, del

programa d’humor “La Segona hora” de RAC1. “Aprenquem a riure’ns de nosaltres mateixos, necessitem gent amb *xispa*”, els demanava a una sala plena de mossens. I els convidava a trencar “la imatge de l’Opus com a gent de negre i trista”.

“Feu que els cants siguin més alegres” o “si a missa a algú li sona el mòbil, feu-ne broma enlloc de renyar-los”. I fins i tot a missa a convidat a que la gent rigui: “No sabem si estaran resant, però almenys estaran rient”.

Pérez Esquerdo ha defensat aquesta idea perquè “els cristians hem de ser sembradors de pau i d’alegria”. I perquè l’alegria genera una cadena positiva. Alhora, “l’humor també ajuda a sortir de les situacions complicades que et posa la vida”. Com a exemple, ha explicat que una de les majors recompenses de la seva feina és quan gent amb malalties greus li han dit que quan es-

colten el programa “el riure els ajuda a oblidar-se del dolor”.

Transmetre alegria amb el voluntariat i el servei

Defensant el poder transformador de l'alegria, també ha ofert el seu testimoni **Josep Masabeu**, president de Braval, entitat socioeducativa del Raval de Barcelona. En aquest cas, l'alegria de donar el temps per als altres.

Masabeu ha insistit en la necessitat de “respondre a la pobresa material i afectiva”. L'experiència al centre del Raval demostra que a les persones ateses “no els estima ni la Generalitat, ni l'Ajuntament, ni la parròquia, ni l'entitat: els estima una persona”. Una dinàmica de voluntariat i alegria que acaba “generant bon *rotllo*” i “una societat cohesionada”.

També hi ha hagut el testimoni de la transmissió de l'alegria a través del servei amb dues numeràries auxiliars de admi-

nistració del Col·legi Major Monterols de Barcelona, **Anna Artés** i **Núria Xipell**. Les dues han lamentat que el servei senzill no estigui valorat i que a molta gent els sorprèn que persones amb estudis dediquin la seva vida a un servei administratiu i domèstic. La seva experiència, però, és que “darrera de cada persona hi ha Jesús i servint als qui tens al voltant també estàs servint a Crist”.

Les 54enes Jornades de Qüestions pastorals de Castelldeusa han comptat amb la participació de diversos teòlegs i altres testimonis. També hi ha intervingut el cardenal **Francesco Monterisi**, secretari emèrit de la Congregació dels Bisbes, i ha clausurat la jornada un col·loqui amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal **Joan Josep Omella**, amb qui també s'ha mantingut el bon humor i la complicitat amb els participants. Totes les ponències i taules rodones estan disponibles a internet.

J. LLISTERRI -CR/PREMIÀ DE DALT | [LLEGIR AL WEB](#)

Qui són els salesians coadjutors?

En temps de **Don Bosco**, fundador de la congregació salesiana, eren moltes les persones que ajudaven el sacerdot italià en la seva tasca. Persones que anaven i venien o inclús la seva pròpia mare, **Mama Margarita**, qui donava un cop de mà allà on fes falta. En aquella època l'hàbit religiós era indispensable per a tot religiós, fos sacerdot o llec. Don Bosco es va atrevir a integrar a la seva incipient congregació salesians en mànigues de camisa, sense hàbit ni signes externs. Naixia així la figura del salesià coadjutor, un laic consagrat amb vots religiosos i dedicat per igual a la missió salesiana, això sí, sense ser sacerdot.

Del 17 al 21 de gener l'obra salesiana Martí Codolar a Barcelona ha acollit el Seminari Europeu dedicat a aprofundir en la figura del Salesià Coadjutor. Trenta-vuit salesians coadjutors de les dues regions salesianes d'Europa han treballat aspectes com

la identitat, la missió, la formació o el perfil propi, acompanyats pel Rector Major emèrit de la congregació, **Pascual Chávez**.

Chávez afirma que Don Bosco va expressar la figura del salesià coadjutor amb tres demandes: "Tinc necessitat de vosaltres, que sigueu molts, i que sigueu homes de gran virtut". El fundador tenia clar que el sacerdot hi havia moltes coses que no les podia fer, "i no les havia de fer", remarca Chávez. Sovint succeeix que el sacerdot es veu fent coses que li treuen temps del que és important al ministeri sacerdotal. Tot i que el sacerdot salesià, per vocació, és un educador, "és inevitable que el trobis enmig dels nois".

La diferència, doncs, entre el salesià sacerdot i el salesià coadjutor és que aquest darrer viu aquesta missió "des de la perspectiva laical". És un consagrat que professa els

tres vots, d'obediència, pobresa i castedat, però sense arribar a ser sacerdot.

Aquesta va ser la opció personal del **Jesús Julián García** o del **Pep Alamán**, dos salesians coadjutors presents al Seminari Europeu. Per al Jesús la diferència, potser, és que ells "porten Crist a la gent i no esperen a que la gent s'apropi a l'església per fer-ho", tot i que, com afirma en Pep, "el carisma és el mateix per a tots, la trobada amb el Crist vivent es dona amb els joves, i els més necessitats".

GLÒRIA BARRETE -CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Jornada IQS: “L’única resposta contra la postveritat és la ‘parresia’”

Fake News i postveritat són ja dos conceptes que han arrelat dins el nostre llenguatge. Semblen conceptes nous i moderns però la demagògia, la mentida, el mite, sempre han existit. L’any 2016 el diccionari Oxford escollia com a paraula de l’any ‘Postveritat’, i la definia com a “relatiu o referit a circumstàncies en què els fets objectius són menys influents en l’opinió pública que les emocions o les creences personals”. La Jornada anual de l’Institut Químic Sarrià, organitzada per la Càtedra d’Ètica i Pensament Cristià des de fa vint anys, ha posat enguany el focus en aquest concepte, la postveritat.

A través de tres ponències a càrrec del professor de la Universitat Pompeu Fabra, **Miquel Berga**, el professor de la Universitat Oberta de Catalunya, **Francesc Núñez**, i l’escriptor **Antoni Puigverd**, s’ha posat de manifest que la postveritat “sempre ha

existit” i que per fer-hi front cal fer parresia, “posar-hi el cos, viure amb compromís, jugar-se la vida”.

Així ho va fer **George Orwell** amb la seva obra. La clàssica distòpia d’Orwell sembla escrita per a una època com la nostra, tot i que aviat complirà un segle. Orwell va ser menyspreat durant la seva època, titllat de boig, però va ser un escriptor que va fer ‘parresia’, va aprofitar a través de la seva obra per denunciar la mentida, la demagògia i el cinisme imperant de l’època. També **Maquiavel**, en ple segle XV, va afirmar que “la mentida és clau a la vida política”. La postveritat sempre ha existit.

Però què hi ha de nou ara amb la realitat d’Internet?, s’ha preguntat el professor de la UOC, Francesc Núñez. La xarxa, explica, “fa possible la postveritat”, compta amb uns mecanismes que generen com ente-

nem la postveritat avui. “A Internet no s’assumeixen riscos”, afirma, “són difícils els compromisos”, però això no implica que el concepte sigui nou, ja que **Kierkegaard** ja deia fa 150 anys que “si no posem el cos no hi ha veritat, que s’ha perdut l’esfera ètica, la dimensió religiosa de la vida”.

Núñez ha expressat al llarg de la seva ponència el concepte clau contra la postveritat, “la parresia”. Un concepte de Michel de Foucault rescatat del grec i que vol dir “dir-ho tot, voluntat de dir la veritat”. Núñez explica que implica posar la meua condició, “hi crec, i m’hi jugaria la vida”. De fet el **papa Francesc**, recorda Núñez, no fa gaire també va afirmar que “el millor camí cap a la santedat és la parresia, donar la vida”.

“L’única resposta contra la postveritat és la parresia”, ha afirmat, “posar-hi el cos”. I què vol dir posar-hi el cos? Per a Núñez té a veure entre diferenciar el real i el virtual, i el que és real es posa de manifest sovint amb l’absència. Imaginem, demana el professor, un gran arbre on hi habiten éssers vius diversos. “Un dia ens assabentem que el talen, ja no hi és, tots veiem que no hi és,

hi havia allò real i ara ja no. Amb la seva absència se’ns fa present”.

Amb la postveritat tot això es fulmina. “La postveritat és una manera de mentir que es nodreix d’un sistema amb quatre mecanismes”, explica. Els quatre mecanismes són el dinamisme de la informació infinita, que implica que en un any actualment a la xarxa es produeix la mateixa quantitat

de brosa com fins ara la humanitat havia creat; també el dinamisme de la distracció, que recorda que el cervell és mal·leable; també compta amb el dinamisme de la personalització, i, per últim, amb el dinamisme del flux, “hi ha una quantitat aberrant d’informació”.

Per a l’escriptor Antoni Puigverd la postveritat, tal com afirmava **Hanna Arendt**,

té una característica principal, “aïlla de la veritat, fa possible crear una altra realitat”, i això promou el nihilisme i relativisme contemporanis.

S’ha passat, afirma Puigverd, de la sobre-explotació del treball a convertir el treballador en consumidor. Alhora, el consum l’atrapa, l’esclavitzava, i actualment el consumidor es transforma en productor gratuït.

La humanitat es recrea en ella mateixa, com afirma **Yuval Harari** en el seu llibre ‘Homo Deus’, on explica com es podrà a través d’algoritmes no només manipular políticament sinó ficar-se dins el nostre pensament, fent-nos uns titelles. “Una humanitat que es transforma en Déu”, ha afirmat Puigverd, i en què la comunicació juga i ha jugat un paper cabdal.

El periodisme, ha recordat l’escriptor, es va iniciar a l’Edat Mitjana amb els joglars,

i continua la seva evolució fins al punt àlgid del cas Watergate on es passa a un periodisme “que és una lluita per explicar la veritat”. La realitat s’explica aleshores i avui narrativament, i “sovint s’esvaeix la diferència entre ficció i realitat”. Però de mentides, *fake news*, i demagògia sempre hi ha hagut. Cal aleshores persones i personatges que no tinguin por a defensar la veritat, tot i que costi la vida o la llibertat.

Per a Puigverd, el personatge de Filosè, pot ser exemple de parresia. El tirà de Siracusa es vantava de la seva pròpia genialitat com a poeta, però **Filosè** l’escoltava sense entusiasme i, forçat a donar la seva opinió com a poeta, va gosar dir que els versos del tirà li semblaven dolents. Dionís el va fer tancar a la presó. Quan en va sortir, el tirà el va tornar a sotmetre a un dels seus recitals per veure si Filosè s’havia redimit amb el càstig. Quan li va demanar, altra vegada, l’opinió, el coherent Filosè, en lloc d’emetre un

judici, va ensenyar directament els canells i va dir: “Torneu-me a la presó.”

Un exemple de personatge que posa per davant la veritat, però no l’únic, ja que Puigverd també ha volgut recordar al poeta rus **Mandelxtam**, condemnat per escriure un breu Epigrama contra Stalin de setze versos.

Per a Puigverd la postveritat “és com la mentida que vols escoltar”, i això “sempre ha existit”. Davant del concepte l’escriptor recomana posar en pràctica les virtuts romanes, “practicar-les individualment, com una mena de resistència íntima”, que potser no arriba a la radicalitat de parresia, però s’hi acostava. Les virtuts, diu ell, compten amb *l’auctoritas*, l’humor, la clemència, la dignitat, la tenacitat, la templança, la *gravitas*, la civilitat, la prudència i la *veritas*, “que es tradueix com a honestedat”.

Una aplicació amb el contingut de la Missa de Cada Dia

L'Editorial Claret estrena una aplicació per a mòbil i tauleta digital amb el contingut de la Missa de Cada Dia. Inclou els textos litúrgics per a totes les celebracions eucarístiques del missal català, tant les d'àmbit general com les que són pròpies de cada bisbat i les de les principals poblacions. A part dels textos litúrgics oficials de les celebracions eucarístiques inclou comentaris de l'evangeli; introduccions, punts de reflexió i pregàries en les solemnitats i el santoral; i les principals celebracions locals i diocesanes.

CLARET | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Maite Carranza i Elia Barceló XXVII Premi Edebé de Literatura Infantil i Juvenil

Aquest dilluns 23 de gener, a Barcelona, es van donar a conèixer les obres guanyadores de la XXVII edició del Premi Edebé. Maite Carranza (Barcelona, 1958), amb la novel·la *Safari*, i Elia Barceló (Alacant, 1957), amb la novel·la *L'efecte Frankenstein*, són les guanyadores d'aquesta edició. Dues històries que curiosament es connecten des d'un passat literari fins als nostres dies, per dialogar sobre la igualtat de gènere, la llibertat femenina i l'empatia, incitant-nos a reflexionar sobre la desigualtat, la diferència i la indiferència.

SALESIANS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Montserrat constitueix una comissió per estudiar els possibles casos d'abusos

D'acord amb el que es va anunciar dilluns, amb la voluntat de màxima transparència, el pare abat de Montserrat ha constituït una comissió independent encarregada d'estudiar possibles casos d'abusos sexuals a menors que afectin la comunitat benedictina. La comissió està integrada pels següents membres: Il·lma. Sra. Cristina Vallejo Ros, advocada, diputada de la Junta de Govern de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona; Dr. Xavier Pomés Abella, metge; Sra. Begoña Elizalde Raso, psicòloga; i P. Bernat Juliol Galí, monjo de Montserrat, amb veu i sense vot.

ABADIA DE MONTSERRAT | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Patrimoni asfixia econòmicament la Fundació del "Valle de los Caídos" pel seu obscurantisme

Dg, 20/01/2019 | El País

El Mestre del Tallat: la connexió entre el Monestir de Poblet, el Santuari del Tallat i el Castell de Solivella

Dg, 20/01/2019 | Tarragona Digital

Montserrat crea una comissió independent de transparència per analitzar denúncies d'abusos sexuals

Dl, 21/01/2019 | Ara

Víctimes d'abusos a l'Església demanen al Govern una comissió d'investigació i que actui la Fiscalia

Dm, 22/01/2019 | El País

El Col·legi d'Arquitectes demana a Colau que retiri el pla de la Sagrada Família

Dc, 23/01/2019 | El País

Personal d'Althaia és al Senegal per formar professionals en cirurgies no invasives

Dj, 24/01/2019 | Regió 7

Ger fa vuit anys que demana permís a uns veïns per desenterrar una ermita

Dv, 25/01/2019 | Regió 7

El Papa obre la JMJ: No busquem una Església "cool" o "decorativa"

25/01/2019 | Vatican Insider

Dilluns 28 de gener

- **Exposició Diàspores jueves, camins europeus.** Fins al 10 de març. Institut d'Estudis Nahmànides. Girona.
- **Taller de lectura sobre Martin Heidegger, per Ignasi Boada.** fins al 17 de juny. F. Joan Maragall. Barcelona.
- **Festa de Sant Tomàs d'Aquino.** 18:30 h. Institut Sant Tomàs. Barcelona.
- **La mística i el seu sentit, per Xavier Melloni.** 19:30 h. Institut d'Estudis Sufis. Barcelona.
- **Gestació subrogada, per Josep M. Lailla.** 19:30 h. Organitza Cercle d'estudis "Cristianisme al segle XXI". Fundació Iluro. Mataró.

Dimarts 29 de gener

- **Presentació d'"El Corán", de Dolors Bramon.** 19 h. Llibreria 22. Girona.
- **Celebració ecumènica.** 19 h. Stella Maris. Barcelona

- **Antropologia d'un món intercomunicat, per Nicolás Guigou.** 19 h. Facultat Geografia i Història - UB. Barcelona.
- **Presentació de '500 anys de repte protestant a la Península Ibèrica.** 19 h. Llibreria Claret. Barcelona.
- **Diàleg interreligiós en una societat diversa, amb Francesc Torredelot, teòleg.** De 20 a 21 h. Locals parroquials de Santa Maria. Igualada.

Dimecres 30 de gener

- **Presentació d'"Esència", de Siro López.** 18:45 h. Auditori de les Drasanies Reials i Museu Marítim de Barcelona.

Dijous 31 de gener

- **Radiografia social, amb Sor Lucía Caram.** 15:30 h. Locals parroquials de l'església de Santa Eugènia de Ter.
- **La població catalana i l'Holocaust, amb Marta Simó.** 18:30 h. Institut d'Estudis Nahmànides. Girona.

- **Transhumanisme. La revolució que amenaça l'ésser humà.** 20:45 h. Círculo Ecuestre. Barcelona.

Divendres 1 de febrer

- **12a Jornada de Pastoral Educativa.** 1 i 2 de febrer. Seminari Conciliar de Barcelona.
- **Exercicis de Mes, per Josep Sugrañes, sj.** Fins al 28 de febrer. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **Recés de Silenci Contemplatiu.** Del 1 al 3 de febrer. De 18 a 18:45 h. Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Barcelona.
- **L'Apstolat de l'Oració.** 19 h. Sala parroquial de Santa Maria de Solivella.
- **Presentació de 'Luter, la Reforma'.** 19 h. Església Evangèlica Sant Pau. Barcelona.
- **Presentació dels sopars Alpha.** 20:30 h. Parròquia de la Puríssima Concepció. Barcelona.

Dissabte 2 de febrer

- **Jornada de Vida Consagrada.** 11 h. Catedral de Barcelona.
- **Taller bíblic.** Dies 2 de febrer i 2 i 23 de març. Casa de l'Església. Sant Feliu de Llobregat.
- **Religió patriarcal i violència de gènere, amb Juan José Tamayo.** De 9:45 a 13:30 h. Església Evangèlica Baptista "El Redemptor". Sabadell.
- **Diàlegs sobre Panikkar dirigits per Xavier Melloni.** De 10 a 13 h. Casa d'Espiritualitat de Sant Felip Neri.
- **Visita comentada amb l'artista Salvador Juanpere.** 12 h. Museu de Montserrat.
- **El silenci com a camí de transformació, per Xavier Melloni.** 17 h. Comunitat Cristiana Sant Pere Claver - Jesuïtes del Clot. Barcelona.
- **Festa de la Candelera a Lleida.** 18 h. Catedral de Lleida.

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Educadors [#maristes](#) de formació al [@mavellanes](#) treballant els [#dretsdelsinfants](#). [#FIEM](#) [#protecció](#)

18:26 · 24 gen. 19 · [Twitter for iPhone](#)

Migra Studium
@MigraStudium

Professor de filosofia en una universitat de Guinea. Germà assassinat en una manifestació. Ell, amenaçat de mort. Va arribar a Espanya en pastera. Tres mesos vivint als carrers de Barcelona. Avui és la seva primera nit a casa d'una família. Això és [#hospitalaris](#)

19:16 · 24 gen. 19 · [TweetDeck](#)

Escola Pia Catalunya
@escolapiacat

La frase [#SUMMEM](#) de la setmana

11:59 · 23 gen. 19 · [Twitter Web Client](#)

Comunicació Claret
@ComunicaClaret

Set professors dels equips de [#pastoral](#) dels col·legis de Barcelona, Valls i Cornellà de Llobregat, a la formació interprovincial sobre intel·ligència espiritual. Som família claretiana! [@FClaretiana](#)

claretbcn i 3 més

17:02 · 23 gen. 19 des de [Pozuelo de Alarcón, España](#) · [Twitter Web Client](#)

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

Els nens/es I4: les girafes de [@FEDAC](#) Horta "xq no hi hagin guerres posaria un circ, on els pallassos fessin riure a la gent i fossin feliços" [#avuixdemà](#) [#xerpa](#) [#TUtopia](#)

9:35 · 23 gen. 19 · [Twitter for iPhone](#)

OH Aragón-San Rafael
@OHSanJuandeDios

Foto de família de los participants al 69º Capítulo General de la Orden Hospitalaria de San Juan de Dios. [ow.ly/IQb130nr76J](#)

17:00 · 24 gen. 19 · [Hootsuite Inc.](#)

Papa Francesc
@PapaFrancesc

[.@Pontifex](#): "El que queda de vida davant del llindar de l'eternitat no és quant hem guanyat, sinó quant hem donat"

18:16 · 20 gen. 19 · [Twitter for iPhone](#)

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

Avui som a la presentació de l'Estratègia catalana d'acollida i la inclusió des infants i joves que emigren sols amb la voluntat de treballar per a una inclusió real i necessària [#AcollidaJovesEmigrats](#)

FEDAIA i Afers socials.gencat

13:19 · 25 gen. 19 · [Twitter Web Client](#)

La Sagrada Família
@sagradafamilia

La sensació d'elevació a l'interior de la Sagrada Família...

10:05 · 22 gen. 19 · [Twitter Web Client](#)

Resum en paper de la setmana. Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llisterrí i Boix.

Redacció: Joan B. Galí, Laura Mor i Glòria Barrete. **Consell de Redacció:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Alba Sabaté.

Adreça: Carrer Nàpols 346, 2n E. 08025 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES

